

— Като разгледа всичките подробности на дѣлото, признава хана Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ за виновенъ въ туй, че не си знае магаретата. А понеже това незнание причинило тежки послѣдствия на селянина Абдурахманъ, то ханъ Мохамедъ да се предаде на върховния съдъ.

* * *

Върховниятъ съдъ се събралъ, страшенъ като всѣкога.

Предъ съда имало дървникъ. До него стоялъ палачъ съ остро наточена сѣкира. Неговите помощници държали приготвени изострени и облѣчени въ желѣзо копове.

Но ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ влѣзълъ въ това страшно сѣдилище съ гордо дигната глава, съ смѣлъ погледъ, като човѣкъ, въ чийто джобъ нѣма нищо чуждо.

Най-стариятъ отъ сѣдиитѣ казалъ :

— Ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ, синъ на хана Саидъ-Али-Бенъ-Омаръ, ти се обвинявашъ въ туй, че не си знаешъ магаретата. Това е причинило тежко нещастие на селянина Абдурахманъ, който, благодарение на твоето незнание, умира отъ гладъ. Така те обвиняватъ хората. Обвинява ли те и твоята съвестъ?

Ханъ Мохамедъ се поклонилъ съ достоинство на сѣдиитѣ и казалъ :

— Не! Затуй, че селянинътъ Абдурахманъ умира отъ гладъ следъ като му взели магарето, азъ не съмъ виновенъ: не е моя вината, че освенъ едно магаре той нѣма нищо друго. Колкото се отнася до туй, че не си знамъ магаретата, азъ съмъ виновенъ не повече отъ васъ. Да направимъ опитъ. Заповѣдайте да събератъ на едно мѣсто всички ваши магарета. И нека всѣкой отъ васъ познае и си откара своитѣ. Който вземе чуждо магаре за свое, да плати голѣма глоба. А всички магарета, които не бждатъ познати отъ господаря си, да останатъ въ полза на шаха. Желаете ли?

Всички членове на върховния съдъ се спогледали.

Ханъ Мохамедъ се усмихналъ :

— Защо тогава вие ме сждите, а не азъ васъ?

Най-стариятъ сѣдия го попиталъ :

— А колко магарета имашъ?

Ханъ Мохамедъ отговорилъ :

— Петстотинъ.

Върховниятъ съдъ издалъ присжда :

— Като се вземе въ внимание, че не е възможно да се познаватъ по лицето 500 магарета, признава се ханъ Мохамедъ-Бенъ-Ахмедъ за оправданъ.